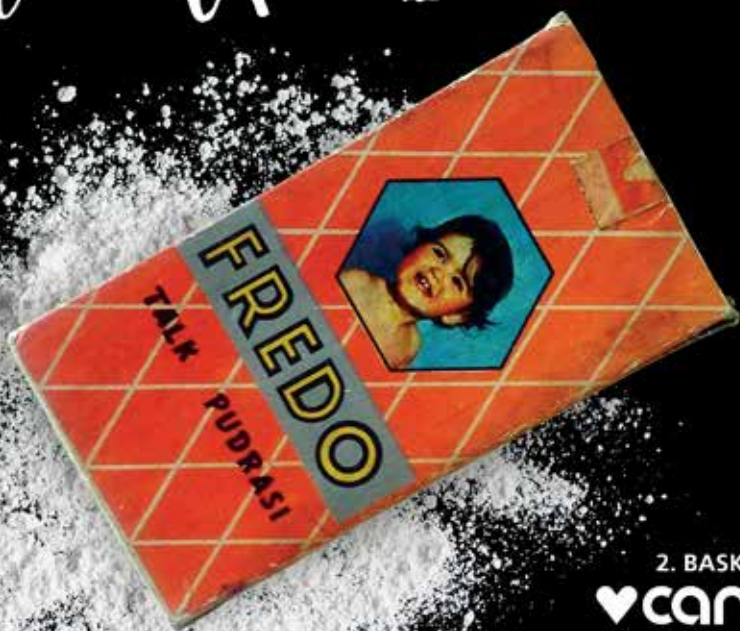

AHMET
TULGAR

VOLKAN'IN
ROMANI

2. BASKI

♥ can
çağdaş

AHMET TULGAR

VOLKAN'IN
ROMANI

Can Çağdaş

Volkan'ın Romanı, Ahmet Tulgar

© 2016, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Everest Yayınları, 2006

Can Yayınları'nda 1. basım: 2019

2. basım: Mart 2020, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ, Ebru Aydın

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Dizi tasarım ve sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak uygulama: Alper Zeki

Baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 44009

ISBN 978-975-07-4102-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750741029

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

AHMET TULGAR
VOLKAN'IN
ROMANI

ROMAN

♥can

Ahmet Tulgar'ın Can Yayınları'ndeki diğer kitabı:

Duygusal Anatomi, 2015

Trajik Nüans, 2016

Bakmadığınız Bir Yer Kalmıştı, 2018

AHMET TULGAR, 1959'da İstanbul'da doğdu. Sankt Georg Avusturya Lisesi'ni bitirdikten sonra Viyana Üniversitesi'nde Siyaset Bilimi, Boğaziçi Üniversitesi'nde İngiliz Dili ve Edebiyatı okudu. 1984-1987 yılları arasında siyasi mahkûm olarak cezaevindeydi. 29 yıl boyunca çok sayıda gazete ve dergide çalıştı, halen çalışıyor. Çok sayıda siyasi televizyon programı yaptı, halen yapıyor. Makale ve denemelerini *Şehrin Surlarındalar* (1992), *Tam Yakalandığımız Yerden* (2004), *Ne Olmuş Yani? Korsan Yazılar* (2005), *Ben Onlardan Biriyim* (2007), *Diller Çehreler Barış* (2010), *Henüz Zaman Var* (2013), söyleşilerini *Mahallede Herkes Kahramandır* (2004) adlı kitaplarda topladı. İlk öykü kitabı *Evsiz Ülke Hikâyeleri* 1989'da, ikinci öykü kitabı *Birbirimize* 2009'da, üçüncü öykü kitabı *Duyusal Anatomi* 2015'te, dördüncü öykü kitabı *Trajik Nüans* 2016'da ve beşinci öykü kitabı *Bakmadığınız Bir Yer Kalmıştı* ise 2018'de yayımlandı. İlk romanı *Volkan'ın Romanı* 2006'da, ikinci romanı *Çocuklar ve Canavarları* 2012'de yayımlandı. Makaleleri Almanca, İngilizce, Fransızca olarak çeşitli yayın ve derlemelerde yer aldı. *Volkan'ın Romanı*, 2013'te Makedonya'da *Romani i Vollkanit* adıyla Arnavutça olarak yayımlandı.

Ben Türkiye'de yaşıyorum. Eğer başka bir ülkede yaşıyasaydım bu romandaki olaylar o ülkenin şehirlerinde, ilçelerinde, sokaklarında, binalarında geçerci. Ama yine de yani Türkiye'de yaşıyor olsam da; bu romandaki bütün kişi, kurum ve makamlar kurgulanmıştır. Gerçek kişi, kurum ve makamlarla oluşabilecek ya da oluşmuş benzerlikler tümüyle rastlantıdır. Bir tek saunadaki o çekingen çocuk, Barış gerçektir. Bu roman onun anısına yazılmıştır.

Senin uğruna...

Yazı: Yıllar Gececek

Belki de yıllar geçecek ve Volkan ne zaman bu Bölge'yi hatırlasa bu kokuyu da hatırlayacak. Duymayacak, hatırlayacak. Duymadığı, artık duymadığı, duymak istemediği ama hatırladığı bu kokuyu. Belki de hatırladığı her şeye baskın çıkacak, belki de hiçbir şeyi hatırlamak istemediği için hatırlayacağı, her şeyi unutmak için hatırladığı kokuyu. Hangi kokuyu?

Bu Bölge'de birçok başka şeyi ikame ettirerek tüketilen; her seferinde her öğünde üzerine uzun uzun konularak –et zırhtan iyi geçirilmiş biberler de *tuj, tuj*¹– yenen kebabın, bir süre sonra bütün mekâna sinmiş, daha da ötesi zamana da hafızanın gözeneklerinden sızarak zamana da sinmiş; elimizi, ağzımızı, elini, ağzını yıkadıkça yıkasa da kalan kokusu, yıkasa da kalan koku burada, bu büroda, Volkan'la işte şimdi de. Bu kokunun anısı ona buradan kalmış, buradan bırakılmış tek şey olabilir. Kalırsa. Şiddeti, onu tiksindirişi, tiksінçliğı nedeniyle asla unutmayacağı. Ve duyduğu, duymaya başladığı zaman noktası nedeniyle de tabii.

Ama bu büroda daha hatırlamıyor. Bu büroda midesi kabarak duyuyor bu kokuyu. Duymadıktan sonra

1. (Kürtçe) Acı.

hiç hatırlayamayabilir de. Bunun için bir zamanı olmayabilir.

Burada bulunuşuna duvarında bir Türkiye haritası, bir masa, masada bir yazı takımı, kaleme mürekkep çekilmemiş, masada MKE tablaları, duvarda bir Caterpillar takvimi, bakışları odayı dolaşüyor, yanda, bağlı olmayan bir bilgisayar, bir anlam veremiyor geçmiş kebab kokan bu büroda. Yazı tura atabilir en fazla. Kafasında. Kafadan.

Yazı: Yıllar geçecek.

Tura: Yıllar geçmeyecek. Yenmiş kebab kokusu son.

Sedef tırnaklı, banyodan yeni çıkmış, mis gibi bir ayağın, bir yer sofrasının oyali örtüsünün altında kayboluşunu hatırlıyor önce, dün akşamki mutat kebab ziyafetinin konuklarını hatırlamaya çalışırken. İkinci kez kayboluşunu. Herkesi yerli yerine oturtursa hafızasında, bir ara bardaklardan taşmış o Kürtçeyle sofrada kendisinden gizli neler konuşulduğunu kestirebilecek belki de – o güzel, şiddetli, şiddetlendirilmiş gözlerini Volkan’a dikmeye sanki zorlandığında, hâlâ nasıl yumuşacık da bakıyordu; öperken ısırır ya insan bir dudağı küçücük, ısırır mış öğrendi ya, o kadcı şiddetli, yeşil gözler. Şiddetlenebilir. Ama bütün çabaları sofranın örtüsünün altında kaybolan ayakta kesiliyor.

Hayatı burada mı bitecek? Bu kadar mıydı?

Bir ayağın güzelliğinde.

Bir ayağın güzelliğini unutmamaya çabalayarak bu kötü kokan büroda.

Bir hafta sonra; sıcaklığın içine hapsolmuş, bir kapsül içinde ulaştığı, karanlığın içinden oturduğu tabureyi, kürsüdür adı, devirerek elinde bir hortumla onu karşılayan İzzet'in sığıdığı suyla eriyen kapsülün içinden çıktığı ve onu hemen o an şiddetle hissettiği ama hissetmezden geldiği, hissettiğini kabul etmediği, sonradan Hıdır'ın

hangi kardeşiyle konuştuysa artık, dağa gidemeyeceğini, onun, kendi sonu olduğunu anladığında onu hemen daha o gece şiddetle hissettiği yer olarak kabul ettiği, kabullendiği bahçeden sessizce geçirilmiş; içeriden onun ağzını doldura doldura konuştuğu Kürtçeyle kuvvetle muhtemeldir ki yaptığı açık saçık şakaları duyarken gri bir Mercedes'e bindirilmiş ve Siverek'ten buraya getirilmişti. Adamı doğduğuna doğacına pişman edecek kadar zevksiz, bu artık işlevsiz, yeniden işlev kazanmayı bekleyen seçim bürosuna.

Ne yapsın yani?

Çıkıp cama, bağırısın mı? Rezil mi etsin kendini? Güldürsün mü kendine? Dağlardan yarlara bağırarak Volkan. Şimdi işlevsiz bir seçim bürosunun penceresinden sokağa mı bağırısın?

Bekleyecek.

İki saat sonra iki Çocuk getirdikleri, sarılı, iki ucundan bağlı bir halıyı müstehzi gülümsemelerle dik olarak duvara dayadıktan sonra da aynı: Ne yapsın yani? Çıkıp cama bağırısın mı? Rezil mi etsin kendini? Güldürsün mü kendine? Kabul edecek kaderini.

Bugüne kadar hep verili bir şey olarak verildiği yerde bıraktığı, kaldığını sandığı ve ilişki kurmadan, bir süredir de sürtüne sürtüne geçtiği, İzzet'e gelerek, koşarak da kaçtığını ya da açtığını sandığı, sandığını açtığını sandığı, yolunu açtığını, içinden bir yol açtığını sandığı ama şimdi anlıyor ki asıl o zaman, içine girince kaybolduğu ve bu yüzden de –dünyada kaybolduğumuz için dünyada evimizdeyizdir– içine iyice yerleşmeye karar verdiği kaderini. Ve bu kez de, geç kaldığı için kapısından kovulduğu, ilk kez kovulduğu kaderini. Yine dışından baktığı, verili kalmış kaderini.

Verili olan bir şeye, kaderine Volkan ilk kez böylesine kuvvetli bir özlem duyuyor.

Dışında kaldığı bir şeyle ilk kez gurur duyuyor Volkan.

Aniden, cesurca. Ve o zaman kaderinin içinde artık Volkan. Yeniden bakabilir her şeye etrafındaki. Baktıkça etrafında dönen. Onu eksen haline getiren. Kader haline. Bu büroda onun etrafında dönen her şeye. Kaderi bu bürodaydı işte. Bu büroda bekliyordu onu. Belki açılacak, serilecek bu sarılı halının üstünde. Ama belki de bu halının içinde. Bu bürodan içinde taşınacağı.

Belki de ama bu bürodan çıkınca gelecek yılların içinde.

Bir kez daha karşılaşsın onunla. Gelsin de ne için gelirse gelsin.

Babasının Kremi

Aynı kokuyu slip donunun izini dışa vuran pantolonlar giyen Başkomiser'in de aldığı korkusuna kapılıyor; elini her omzuna attığında. Giysilerine sinmiş olabilir. Geri kaçmak istiyor. Çünkü Başkomiser takıntılıdır. Ne zaman biriyle el sıkışsa, öpüşmek zorunda kalsa ya sıcaktan dem vuruyor ya da – bir mazeret buluyor işte; kahverengi el çantasından bir kolonyalı mendil çıkarıp parmak aralarına kadar temizleniyor. Tuvalette lavaboya kadar paytak paytak yürüyüp temizlenen Başkomiser.

Başkomiser temizlenirken Volkan orada kalabilir. Bu ikisi için de yadırgın bir olay değildir. Ama fermuar çekilip sıra el yıkamaya gelince yalnız kalmak ister Başkomiser. Volkan'ın gitmesini ister. Bunu bakışlarıyla belli eder. Eğer Volkan ellerini yıkamayı sürdürürse Başkomiser hemen kabine döner, bekler. El yıkama hastaları, birisi ellerini yıkarken onlara bakıyorsa işlerini bir türlü bitiremezler çünkü. Suya zincirlenirler. Başkomiser ve Volkan birbirlerinin başparmaklarıyla işaretparmakları arasındaki ağarmaya bakar, gülümserler birbirlerine bazen.

Volkan bu evden iyisine daha birkaç yıl taşınamayacağını düşünüyor. Ama bu kokuya alışamayacağını da. Kaynağını bulamadığı bu koku onun memuriyeti üzerinden kendisine bu semtte bir güç edinen Hacı Dayı'dan

daha fazla bu evin sahibi. Daha eski. Ve Volkan'ın evdeki zamanını o tanzim ediyor. Havalar soğuyup da balkon kapısı ve pencereler kapanınca onu erkenden yatırıp, uyumaya zorlayıp, zoraki uyutup erkenden de kaldırıyor. Havalar ısınınca Volkan küçük televizyonu ve küçük müzik setiyle balkona taşıyor ondan ötürü. Durmaksızın karpuz kestirip çay demletiyor ona. Piknik tüpü de balkonda. Karşı apartmanın onun balkonuna denk düşen dairesindeki dört kızlı manav arada bir camın önüne gelerek donuk bakışlarıyla onu tehdit ediyor önce. Sonra da yalaka bir selam da veriyor ama.

Volkan kapıyı kapadı. Çoraplarını çıkarıp banyoya fırlattı. Portmantonun aynasının önünde gömleğini çıkardı. Şimdi en sevdiği hareket: Kemerini çözüp pantolonunu belindeki silahla birlikte birkaç kez çalkalayarak kışından düşürmek. Silahın pantolon kumaşının üzerinden tok bir sesle yere çarpışı.

Elinde bir tepsi, bir karpuz, bir bıçak balkona çıktığında hava çoktan aydınlanmış, güneşli artık. Saat 06.45. Bıçağı karpuzla saplayıp kütürdeterek kesiyor. Bu sesi seviyor, açılan yarıktan gelen serinliği de. Sonra tepsiye sıran pembe beyaz suyu. Dilimliyor. İştahla yiyor bütün karpuzu. Şişince karnını yokluyor. Atletinin önünde belirginleşen göbek çukuruna dokunuyor. Ayağındaki tokyoları görüyor o zaman. Onları seviyor. Onları düşünüyor. Terliği Düşünmek.

Kapalıçarşı'nın girişinde bir yerde buldu. İki çift aldı. Komşularından gizlice giyiyor bu tokyoları. Özgürce. Balkonun demirleri arasına gerdiği bezin arkasında. Sonradan bakan olan efsanevi emniyet müdürünün bir gazetedeği plastik terlikli, bej çoraplı fotoğrafını hatırlayıp gülüyor bazen de tokyolarına bakınca.

Tokyoyu babalarının koca ayakkabılarının içine girip sürüye sürüye yürüyen çocukların o ilk erkek hazzıyla

giyiyor her seferinde Volkan. Ama her seferinde asıl hatırladığı şu: Babası ilçe emniyet müdürü olduğu gün eve bir krem kutusuyla gelmiş, kutuyu portmantonun altındaki ayakkabılığa koymuştu. Sabahları yıldızı parlatılmış üniformasını giyer, işte o günün birinde plastik terlik ve bej çorapla poz veren efsanevi il emniyet müdürü bakanın ilk Amerika kursundan dönerken devresine hediye getirdiği aynalı gözlüğü de takar ama hâlâ çorapsız ayaklarında tokyolarıyla portmantonun önüne gelir, aynada kendisine bakar, yerde çömelmiş annesine dönerdi.

Babasının en koca tarafı ayaklarıydı Volkan'ın küçüklüğünde. Banyodan sonra evdekilere sırtını dönüp sobaya karşı bornozunun önünü açarak kendisini kurtan babası artık divana uzandığında başparmaklarının büyüklüğüne şaşırırdı Volkan.

Babası bir ayağını annesinin eline veriyor her sabah. Annesi babasının ayağını kremle sıvazlıyor. Sonra annesi bu ayağa çorap giydiriyor. Sonra diğer ayak. Babası, çorabı giydirilmiş ayağını tokyosuna asla sokmaz. Hemen ayakkabısını giyer. Babasının bir ayağının ayakkabının, diğer ayağının annesinin avucunun içinde oluşu Volkan'a ona asla ulaşamayacağını hissettirirdi.

Yirmi dakika sonra Volkan, çoğu gecenin bir vakti gusül aptesi almış ama sabaha kadar tekrar tere bulanmış emekçi komşuları sokaktan caddeye yürürlerken hava sıcaklığı evdeki kokuyu iyice kıskırtıp ona, bırakalım uykuyu yatakta uzun oturmayı haram edecek seviyeye gelmeden artık içeri giriyor.

Yatakta yan dönüyor. Uyanınca gideceği –öğle sonrasına kadar uyumayı umuyor, telkin ediyor kendine, bu sıcakta mümkün olmayacağını bilse de– Kasımpaşa'daki Atlantik Sauna'da saat 22.00'ye kadar kalacak. Kapanış saatine kadar yani.

Sustu. Önüne baktı. Ağlamaya başladı.

“Volkan’ın o kamera görüntüsünde ne yaptığını sizden iyi kim anlar? Otoparın altında ne aradığını ya da?” diye konuştu sonra hıçkırıklarının arasından.

Bir erkek ağlarken nasıl da güzelleşir.

Volkan genç bir polis. Babası emekli Emniyet Müdürü Hilmi Bey; Volkan onun yakışıklılığını, komşu kadınları (ve kocalarını) nasıl etkilediğini, bacak arasını pudralayıp giyindiğini, sabahları ayakkabılarını annesinin giydirdiğini hatırlıyor. Hayat, Volkan’a böyle bir ihtimam göstermiyor ama; Teşkilat onu kurban seçiyor ve Volkan’ın varoluşunun eksenini bir günde değiştiriyor.

Volkan’ın Romanı, trajik bir karakterin izini sürerken kendini saklayan bir kitap, tıpkı bir enginar gibi; okuyucudan kabuklarını soymasını, özüne ulaşmasını, ama kabukların da tadına varmasını istiyor. Özünde derin kimlikler, derin devlet, derin ülke, derin komplo var, kabuklarındaysa Ahmet Tulgar’ın kendine özgü anlatımı.

Çağdaş Türk romanının ayrı duran yapıtlarından biri.

#kimlik #doksanlar #polis #eşcinsellik #doğu #aşiret #komplo

 can

canyayinlari.com | f | | canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-4102-9

9 789750 741029